

Γαρουφαλάκι έκρέμασε. Κι' όλο περνά από δω
 Κ' οί νιές, ποιά να τον πρωτοπάρει.
 Κάλλιο τέτιο ξημέρωμα ποτές μου να μη δώ
 Γιάννη μου : "Αη Γιάννη Ριζικάρη !

ΜΙΑ ΑΥΛΗ

Μιά αύλη "μικρή, και μιá κληματαριά.
 Κάτου, ένα συντριβάνι και μιá στέρνα.
 Κι ανάμεσα άπ' τίσ φυλλωσιές, άρια
 Μεσημεριάτης ήλιος κρυφοπέργα.

Κερί λαμπάδα· δλόλιγγη ψηλή !
 Κλει κρίνους στο κρινόχερσ, μπουκέτο.
 Καί στής κλεξίδας τó στριφτό μαλλι
 "Ηλιος κλεφτόπαιζε, κ' έχρυσωνέ το.

Δέ λέω : τόσο για μιá σταλαγματιá
 Που παίζοντας, με ράντισε ή πονήρω...
 "Όσο για μιá γλυκειά κρυφή ματιá
 Που τó νερό αντίλαρισε τριγύρω....

Που τó νερό καθρέφτισε για μέ
 Κ' έτσι βαθειά μές στην καρδιά την πήρα
 Μαζί με τού ήλιου τá παιχνίδια ώϊμέ
 Και τής καλιās αύλης τά τόσα μύρα !

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ-ΑΔΥΡΑΣ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ

Εύλογημένο, εύλογημένο νάν' τάστέρι
 που τέτοια ροδαυγή στη νύχτα μου έχει φέρει !

Εύλογημένη ή καλοσύνη που ανασταίνει
 τέτοιον καινούργιο Μάη, ενώ ό χειμώνας μπαίνει !

Εύλογημένοι οί πόνοι μου, κι εύλογημένα
 τά βάσανά μου, που μ' έτοιμάζαν για Σένα !

Κι εύλογημένη ή μοναξιά, που την καρδιά μου
 την έκανε έκκλησιά, και Σένα εικότισμά μου!

ΔΙΑΒΑΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ

Διάβασ τὰ μάτια μου,
 αν θές να μάθεις πόσο
 θάθελα τὰ σκιρτήματα
 τής βάρκας μου στα κύματα
 πάλι να νιώσω·

αν θές να ιδείς ποιά θάλασα
 σε ποιο όνειρο με πάει,
 κι αν είναι ή βάρκα μόνη της
 και στο τιμόνι της,
 ποιός κυβερνάει.

Τι όλα δε λέγονται,
 κι όλα στο φως δε βγαίνουν.
 Μ' αρέσουν όσοι καίγονται,
 όσοι δεν κλαίγονται,
 παρά σωπαίνουν.

ΟΛ' ΑΝΘΙΑ ΚΙ ΕΥΩΔΙΑ

Όλ' άνθια κι εύωδιά
 και σιγαλιά είν' ό κήπος,
 τ' άνθόνια μοναχά
 του Μάη λέν το σκοπό·
 μα εγώ όλο σου μιλώ,
 γιατί τρομάζω μήπως,
 σωπαίνοντας, σ' το πώ.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ